

Forordningen af 1824 giver. I Lovudkastet er man gaaet et Skridt videre, idet man nemlig ligesom har givet den Forurettede Bemyndigelse til at frasælde Tiltale, endog for Sags Anlæg, og den Undersøgelse, der anstilles med Hensyn til disse Forseelser, er af en saa ringe Betydning, at det foreløbige Forhør, der maatte være optaget, vistnok uden Skade kan ansees for spildt, naar den forurettede Egtfælle frasælger Tiltale. — Derimod maa jeg bestemt fraraade Indbringingsforslaget under Nr. 78 a, netop fordi jeg lægger særlig Vægt paa, at der gives en Regel for dobbelt Egtfællsbrud, som dette Forslag vistnok vil borttage. — Det Indbringingsforslag, der er stillet under Nr. 78 b, kan jeg heller ikke paa nogen Maade tiltræde, thi det har netop været Meningen med Bestemmelsen, hvortil ogsaa den ærede Forslagsstiller forleden Aften hentydede, at der vil opstaa en større Forargelse, naar der foreligger en Krænkelse af to Egtfællers. — Ligesaa bestemt maa jeg fraraade at lade hele Paragrafen udgaae. Naar Straffen har bestaaet i en saa lang Arrække og i Reglen er bleven gjort gjældende, troer jeg, det i høi Grad vil svække den offentlige Sædelighedsfølelse og Retsbevidstheden, hvis denne Bestemmelse udgaaer. — Det Samme gjælder om Forslaget under Nr. 79, hvorefter § 163 skulde udgaae, saaledes at altsaa Straffen for en Forbrydelse, der hidtil endog har været belagt med Livsstraf, skulde bortfalde. Praxis har vel forlængst formildet denne Bestemmelse, saaledes at Livsstraffen i alle Tilfælde eftergives, og en langt mildere Straf substitueres; men det vilde dog see besynderligt ud, hvis det pludselig blev erklæret for at være straffrit, som efter den tidligere Lovgivning endogsaa fandtes egnet til at belægges med Livsstraf. Det vilde vække besynderlige Fornemmelser hos Folk at see en saadan Omvæltning i de hidtil antagne Retsbegreber. — Det under Nr. 81 stillede Forslag forekommer mig mere at have en theoretisk end en praktisk Betydning; jeg troer, at man vilde drive sin Omsorg for vidt, hvis man vedtog et Forslag af denne Bestaaenhed.

Med Hensyn til Forslaget under Nr. 82 gjælder ganske vist, at den paagjældende Lovbestemmelse kan anvendes og undertiden bliver

anvendt paa en Maade, der ikke er rigtig, idet den ikke altid bliver overholdt, som den skulde; men dette er en Feil, der vil kunne rettes ad administrativt Veie. Hvis man derimod aldeles vil borttage dette Værn imod offentlig Forargelse, griber man dybt ind i mangfoldige Forhold, og man gjør derved i Virkeligheden hele den bestaaende Lovgivning om Forbud mod nyt Egtfællsbrud, hvor vedkommende fraskilte Egtfælle senere har forseet sig, magtesløs. Man vil da ikke have noget som helst Middel til at forebygge et Forhold, der vækker Forargelse i en vid Kred, og jeg finder det overordentlig betænkeligt at ville opgive et saadant Værn for den offentlige Sædelighed, da det er min Overbeviisning, at det at beslytte Sædelighedsfølelsen er et Formaal, som Staten ikke kan opgive. Jeg skulde derfor tilraade, at man, hvad enten man bifalder Lovforslagets enkelte Bestemmelser i saa Henseende eller ikke, og hvad enten man vil være tilbøjelig til at see de her omhandlede Forbrydelser i et noget mildere Lys end andre, dog vil vogte sig for at vedtage Forslag, der ville medføre en betydelig Svækkelse af det Tilsyn, Staten nu fører med den offentlige Sædelighed. — Jeg troer ikke, at den Betragtning, der af en af de ærede Forslagsstillere af Forslaget under Nr. 83 er bleven gjort gjældende med Hensyn til en eventuel Stærkelse af Straffen for Manddrab, er aldeles overberisende. Jeg troer, at han ikke, uagtet han ganske vist berørte dette Punkt, skarpt holdt fast paa den Forskiel, der findes imellem Mord og Drab, og jeg troer navnlig ikke, at Ubeladelsen af den Bestemmelse i Forordningen af 4de October 1833, der sætter Angreb paa sagesløs Mand i Klasse med overlagt Vold, vil medføre, at Forskiellen imellem Mord og Drab skulde blive en anden end den, der er tilsigtet i den nævnte Forordning. Ved Ordet „Overlæg“, som er brugt i § 190, forståes der ganske vist, hvad der ogsaa vil fremgaae af Motiverne, at der er en forudgaaet Overveelse, før Handlingen begaaes; men denne Overveelse kan meget godt finde Sted ganske kort Tid, ja endog ganske umiddelbart før Gjerningens Foretagelse. Naar man holder fast, at det ikke kommer an paa en for længere Tid siden tagen Beslutning, men at Beslutningen gjerne kan være fattet